

lige ransagninger, hvorfor kan man så ikke have hemmelige vidner? Når man har besluttet, at man kan have omvendt bevisbyrde i forbindelse med konfiskation af penge, hvorfor kan man så ikke have omvendt bevisbyrde i forbindelse med tyveri, vold og mord? Når det hjælper at tage lommepengene fra flygtninge, som ikke ligefrem vil gøre en stor indsats for at blive sendt tilbage til det land, de er flygtet fra, vil det så ikke hjælpe endnu mere at tage kosten fra dem eller spærre dem inde, som f.eks. Venstre har foreslået?

Vi anerkender i Enhedslisten fuldt ud, at der i Socialdemokratiet og især i Det Radikale Venstre er folk, som ønsker at forsvare retssikkerheden og flygtningenes vilkår, men vi siger også, at de er slået ind på en gal vej, som ikke vil forhindre nye krav om stramninger fra borgerlig side, men bare vil gøre det sværere at argumentere imod.

Kort sagt er der meget lang afstand mellem den politik, regeringen aktuelt fører på det retlige område og flygtningeområdet, og så den politik, Enhedslisten står for. Det er en kendsgerning, som vi om end selvfølgelig nødtvunget må finde os i.

Til gengæld er der noget andet, som vi ikke vil finde os i. Man kan vel sige det på den måde, at jo større indgreb Folketinget og regeringen laver over for retssikkerheden og flygtningene, jo vigtigere er det, at de formelle spilleregler går rigtigt til, at processen er fuldt oplyst, og at intet fejles ind under gulvtæppet.

Derfor er vi også kede af det, når man laver love på de her områder, som hastes igennem på en sådan måde, at høringsberettigede organisationer får lovforslagene så sent, at deres muligheder for at råbe vagt i gevær er alvorligt stækket. I sagerne om tilslutning til Schengen, herunder de omfattende ændringer i udlændingeloven, som følger af denne, har specialorganisationer samstemmende klaget over, at de reelt ikke får tid til at gennemgå forslagene, således at de kan komme med gennearbejdede kommentarer.

Da det jo ikke haster med at få Schengen vedtaget – den skal først træde i kraft i 1999, og mig bekendt har forslaget ikke engang været til første behandling i den svenske Riksdag – lægger regeringen sig jo åben for en mistanke om, at den forsøger at begå et politisk kup. Schengen-aftalen skal simpelt hen vedtages inden regeringskonferencen, fordi regeringen ved, at efter regeringskonferencen vil det blive langt vanske-

ligere at få befolkningen i Danmark til at acceptere, at vi skal ind i dette samarbejde.

Og så var der det dér med at feje noget ind under gulvtæppet. Som statsministeren ved, er der i den seneste tid i en række aviser og radio-programmer rejst alvorlige anklager mod indenrigsministeren i to sager, sagen om den tamilske flygtningepige Citra, og sagen om Udlændingestyrelsens hastigt skiftende holdning til udsendelse af tamilske flygtninge. Med den nyere historie i nogenlunde frisk erindring skulle man forestille sig, at regeringen var overordentlig interesseret i at lægge alle kort på bordet og på den måde fjerne enhver mistanke om en tamilsag 2.

Derfor synes vi også, det er bekymrende, at Enhedslisten nu i mere end en måned har forsøgt at få svar på meget simple spørgsmål i denne sag, uden at det er lykkedes. Efter tre ugers ventetid er § 20-spørgsmål ikke besvaret, og i andre tilfælde har vi fået en gevaldig rundtur i hele repertoiret af ikkesvar. Sågar en indtrængende anmodning til indenrigsministeren med kopi til statsministeren om inden denne debat i dag at svare på et helt enkelt spørgsmål er ikke blevet besvaret.

Jeg vil selvfølgelig ikke ved denne lejlighed gå i detaljer i denne sag, det får vi mulighed for senere, men jeg vil godt minde statsministeren om Enhedslistens parlamentariske principper. Vi har peget på hr. Poul Nyrup Rasmussen som statsminister, men vi er ikke regeringens støtteparti. Vi stemmer for forslag, vi kan lide, og vi stemmer imod forslag, vi ikke kan lide, og det uanset hvilke parlamentariske konsekvenser andre må drage af disse forslags vedtagelse eller forkastelse.

Vi deltager ikke i et upolitisk mistillidsstormløb mod regeringen, uanset hvor utilfredse vi måtte være med dette eller hint af regeringens politik; men vi holder heller ikke hånden over nogen regering, hvis vi får fornemmelsen af, at den fejrer ting ind under gulvtæppet, som burde se dagens lys.

Fra Rushdiesagen tror jeg, at ministeren kan bekræfte, at vi ikke er urimelige. Vi forstår godt forskellen mellem en fodfejl og en tamilsag. Men vi vil have svar på de spørgsmål, vi stiller, og det vil vi godt opfordre statsministeren til at snakke med sin minister om i løbet af sommeren.

Som sagt kan vi ikke lide uvanen med at feje ting ind under gulvtæppet, og vi er ikke af den slags, havde jeg nær sagt, som sidder med hænderne i skødet, mens bulen vokser.